

Spune-mi cu cine te aliezi ca sa-ti spun cine esti! Sau ce tip de argumente invoci sa-ti spun ce preferinte ideologice ai. In apararea propunerii de modificarea a Constitutiei si impotriva deciziei Curtii Constitutionale a sarit nimeni altul decat ambasadorul SUA la Bucuresti, [Mark Gitenstein](#)

.

Iar argumentele invocate sunt cel putin impresioniste:

“Într-o republică democratică, modificarea Constituției nu ar trebui să depindă de capriciile celor care dețin temporar majoritatea; poporul ar trebui să aibă puterea de a corecta erorile. De pildă, în SUA, pentru a schimba Constituția și a îndrepta o greșeală a Curții Supreme, este nevoie de o majoritate calificată a Congresului și a legislaturilor statelor. Fără această procedură, nu ar fi fost posibilă anularea cunoscutei decizii din cazul Dred Scott, din 1857, care legaliza sclavia în numele protejării „drepturilor” proprietarilor albi de sclavi și care a avut un rol în declanșarea Războiului Civil. În SUA, nimeni, nici măcar însăși Curtea Supremă, care a luat decizia, nu a pus la îndoială dreptul constituțional al Congresului de a adopta Amendamentele 13 și 14 la Constituția SUA, care au anulat respectiva hotărâre judecătorească.”

E adevărat, nimeni nu a pus la îndoială dreptul Congresului de a adopta Amendamentul 14, cu excepția tuturor statelor foste membre ale Confederației, mai puțin unul, care a votat ratificarea lui. Celelalte au votat împotriva.

{comments on}

În cazul Amendamentului 13 situația a fost inversă. Drept urmare, timp de un cincinal, acestea au fost desființate de facto și puse sub ocupație militară. Ele aveau drept guvernatori generali ai guvernului federal. Pe fostul teritoriu confederal funcționau tribunale militare. Curtea Supremă a SUA a fost singura care a încercat să facă ceva în acest sens, declarându-le neconstituționale, pe motiv că încălcau principiul de bază al constituției americane - "due proces of law". În plus, foștilor oficiali (de la nivel înalt până la cel mai mic nivel) ai Confederației nu numai că li s-a interzis să candideze la vreo funcție publică, ci li s-a luat și dreptul de vot. Drept acordat în schimb populației de culoare. În sud. În nord, populația de culoare trebuia să mai aștepte ani buni până să obțină dreptul de a vota. Acordat din motive evident electorale, pentru ca republicanii radicali să poată obține cât mai multe voturi. De altfel, a fost aplicată aceeași metodă cu cea a vestitei emancipări de către Lincoln a populației de culoare din timpul Războiului de Secesiune. Acesta a eliberat sclavii pe care nu-i putea elibera, pe cei din teritoriile controlate de confederați, și nu i-a eliberat pe cei pe care-i putea elibera, pe cei din nord. De-abia după ce, șantajate în acest mod brutal, legislaturile statelor sudiste au ratificat Amendamentul 14, cetățenii acestora și-au putut recupera în timp drepturile. Ambasadorul SUA ar fi putut găsi un exemplu mai bun de dat românilor, însă probabil că acesta e cel care rezumă cel mai fidel filosofia politică a neoconservatorismului modern: "ceea ce cred guvernarii (americani) că e bine (democrația, datoria civică etc) trebuie impus cu orice preț și prin orice mijloace populației civile și celorlalte state". De altfel, perioada Războiului de Secesiune și cea a Reconstrucției sunt primul mare episod de centralizare a puterii federale a SUA (vezi [Emancipating slaves, enslaving free men](#)

sau

[Yankee Leviathan](#)
).

Al doilea argument este unul care face trimitere la următorul val de concentrare a puterii Leviathanului american modern, perioada New Deal-ului, și constă într-o simplă invocare a autorității. Și nu a oricăreia, ci, din păcate pentru admiratorii intelectuali de dreapta ai propunerii președintelui Băsescu, a uneia asimilată stângii americane:

"În SUA, există o tradiție îndelungată a „reținerii judecătorești”, prin care judecătorii Curții Supreme aleg să nu își exercite întreaga autoritate. Felix Frankfurter, unul dintre cei mai importanți judecători ai Curții Supreme, a spus la un moment dat: „nu este datoria acestei curți să emită politici. Ea trebuie să arate o extrem de atentă considerație față de limitările propriilor sale puteri, ceea ce împiedică această instanță să-și urmeze propriile idei cu privire la ceea ce este înțelept și chibzuit. Această reținere autoimpusă este esența jurământului judecătoresc...” Poate că o astfel de „reținere autoimpusă” ar fi fost potrivită în acest caz.”

Dar cine este Felix Frankfurter? Nimeni altul decat autorul moral al New Deal-ului. Prieten si consilier personal al presedintelui Roosevelt, a jucat in timpul guvernarii acestuia, acelasi rol pe care mai taziu il va juca Leo Strauss in crearea consensului neoconservator. Majoritatea institutiilor centraliste federale erau conduse de fostii sai elevi de la Harvard. Frankfurter dorea o "retinere autoimpusa" a Curtii Supreme, majoritar libertariana la acea vreme, pentru a lasa frau liber interventiei masive, necenzurate a statelor membre ale SUA in economie. Frankfurter a pledat in repetate randuri ca avocat pentru legalizarea salariului minim. El este, de altfel, si autorul legii salariului minim a statului New York. Salariu minim declarat neconstitucional in repetate randuri de catre Curtea Suprema, pana la Puciul constitutional de la finalul anilor '30, realizat de Roosevelt la sugestia lui Frankfurter. Acesta a mai pledat si pentru acordarea de puteri depline sindicatelor, pentru instituirea "negocierilor colective", pentru impunerea obligativitatii juramentului de credinta catre statul federal in institutiile de invatamant religioase anabaptiste, care refuzau intonarea imnului, din cauza versurilor belicoase etc. (vezi [The Forgotten Man](#)

,
[How Progressives Rewrote the Constitution](#)

In concluzie, Frankfurter simboliza tot ce era mai periculos pentru un libertarian sau un conservator. Fostul sau colaborator in administratia Roosevelt, devenit mai tarziu conservator, [Raymond Moley](#), sintetiza filosofia lui Frankfurter in cateva cuvinte:

"The problems of economic life were litigious, controversial, not broadly constructive or evolutionary. The government was the protagonist. Its agents were its lawyers and commissioners. The antagonists were big corporation lawyers. In the background were misty principals whom Frankfurter never really knew first hand and who were chiefly envisaged as concepts in legalistic fencing. Those background figures were owners of the corporations, managers, workers and consumers."

PS: Era nevoie de astfel de argumente penibile pentru "legitimarea" renuntarii la prezumarea caracterului licit al dobandirii averii? Nu era mai corect ca ambasadorul SUA sa spuna adevarul, si sa se declare preocupat de accentuarea pericolului terorist in Romania odata cu instaurarea vestitului scut? Si ca SUA ar avea nevoie de o legislatie menita a permite confiscare averii persoanelor suspectate de actiuni de finantare a terorismului? Numai ca atunci chiar ar fi existat

Limitati puterea Curtii pentru a lasa frau liber interventiei statului

Scris de Florin Rusu

Sâmbătă, 25 Iunie 2011 10:27

o dezbatere pe aceasta tema, cat timp asa totul se rezuma la: "sa-i ardem pe corupti!"